

Τι φταίει για το αδιέξοδο του βίου;

/ Γενικά Θέματα

Φαίνεται πως κάποια αδιέξοδα του βίου μάς αναγκάζουν να αναζητήσουμε τις αιτίες και να διερωτηθούμε τι φταίει. Ασφαλώς η ανθρώπινη μηχανουργία αναζητά αλλού και όχι στον εαυτό της το λόγο. Όταν όμως στραφεί στο ίδιο πρόσωπο, θα βεβαιωθεί ότι βρίσκεται σε καλό δρόμο, όσο οδυνηρό και να είναι αυτό.

Η Εκκλησία μάς λέει ότι η βάση όλων των αμαρτιών είναι η φιλαυτία, η αγάπη του εαυτού μας. Είναι δηλαδή ένας εγωκεντρισμός που εκφράζεται είτε με φιληδονία είτε με φιλαργυρία είτε με φιλοδοξία. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης τα ονομάζει αυτά «κόσμο», και μας προτρέπει να «μην αγαπάμε τον κόσμο, μήτε όσα είναι του κόσμου. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, δεν έχει μέσα του την αγάπη για τον Πατέρα. Γιατί όλα όσα είναι του κόσμου – οι αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ, η λαχτάρα ν' αποκτήσουμε ό,τι βλέπουν τα μάτια μας και η υπεροψία πως κατέχουμε γήινα αγαθά – δεν προέρχονται από τον Πατέρα αλλά από τον αμαρτωλό κόσμο» (Αΐω.2,15-16).

Ο Χριστός μίλησε για την πρώτη και κύρια εντολή της αγάπης προς το Θεό και τον πλησίον. Αντιλαμβανόμαστε ότι η αμαρτία της φιλαυτίας αναιρεί την εντολή της αγάπης, όπως και το αντίθετο. Ο αγώνας που καλείται ο χριστιανός να κάνει, αν θέλει να είναι συνεπής με τον εαυτό του και την κλήση του, είναι βασικά ενάντια

στη φιλαυτία του.

Η Εκκλησία, ως νοσοκομείο, με την όλη θεραπευτική αγωγή της, μας βοηθά να νικήσουμε τον εγωκεντρισμό και να ζήσουμε την κοινωνία της αγάπης. Γι' αυτό προτείνει την εκκλησιαστική κοινότητα ως σχέση με τους εν Χριστώ αδελφούς, ως συμμετοχή στη ζωή τους, ως θυσία και θάνατο «για να ζήσει ο άλλος».

Όσοι κατάθεσαν τη θέλησή τους, το πέτυχαν. Όσοι υποκρίθηκαν ότι θέλουν, απέτυχαν. Οι πρώτοι αμείφτηκαν με χαρά πολλή, καρδιακή ειρήνη, ελπίδα αναστάσεως, ζωντάνια και καθαρό πρόσωπο. Δηλαδή σημεία που δείχνουν το Θεό ανάμεσά μας. Οι δεύτεροι θλίψη, αδιέξοδα, μιζέρια, κάποια ικανοποίηση αλλά όχι χαρά, συναισθηματική ευφροσύνη αλλά όχι χάρη.

Όπως ο λανθασμένος τρόπος βιολογικής ζωής θα φέρει κάποια στιγμή αρρώστια στο σώμα, έτσι και η επιφανειακή πνευματική ζωή θα φέρει αδιέξοδα στην ψυχή. Είναι η ευκαιρία να «έλθουμεν εις εαυτόν» και ν' αναθεωρήσουμε την πορεία. Αν ψάξουμε αλλού και όχι στην ουσία την αιτία των αδιεξόδων μας, χάσαμε την ευκαιρία για αναθεώρηση και βαδίζουμε όχι απλά τον ίδιο δρόμο αλλά σε βάραθρο.

Είναι προτιμότερο ο άνθρωπος, ελεύθερα και αποφασιστικά, να λέει «δεν θέλω να ζήσω τη ζωή της Εκκλησίας», με ό,τι σημαίνει αυτό, παρά να λέει «θέλω να ζήσω», αλλά η ζωή του να δείχνει έντονα «την αγάπη του κόσμου».

Άλλο, βέβαια, είναι ο άνθρωπος να θέλει και να το παλεύει ως αδύνατος και άλλο να υποκρίνεται στον εαυτό του. Στην πρώτη περίπτωση συνεργεί ο Θεός ως παντοδύναμος, στη δεύτερη αντιτάσσεται όπως έγινε με τους Φαρισαίους της εποχής Του. Δεν είναι έτσι;

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com